

STEVEN JAMES

BLOEDROOD

EEN PATRICK BOWERS THRILLER

STEVEN JAMES

BLOEDROOD

EEN PATRICK BOWERS THRILLER

VERTAALD DOOR WILLEM KEESMAAT

KOK

DEEL I

‘Ik ook.’

Hoewel het variola-virus normaal gesproken na zes tot acht dagen via de lucht wordt verspreid, zou het door recente ontwikkelingen in de synthetische biologie, mettertijd en theoretisch, kunnen worden gemodificeerd om overdraagbaar te zijn voor de patiënt symptomen krijgt.

(Uit een interview met dr. Vladislav Kuznetsov in de *Annals of Endemic and Infectious Disease*, april 2002, pagina 133.)

Volgens sommige schrijvers ligt aan de wortel van veel mythische verhalen de nooit eindigende strijd tussen licht en duister, waarbij het eerste wordt gesymboliseerd door een held en het laatste door een monster.

(Uit *Bluebeard: An Account of Comorre the Cursed and Gilles De Rais, with Summaries of Various Tales and Traditions* door Ernest Alfred Vizetelly, 1902, pagina 12.)

Zaterdag 5 mei
Aspen Cove Lake, Minnesota
22.32 uur

Hij keek toe, terwijl ze in de Manhattan roerde, die hij zojuist voor haar had gemixt. Hij wilde niet te hard van stapel lopen, dus in plaats van naast haar op de bank te gaan zitten, koos hij voor de stoel tegenover haar. Het raam van de huiskamer, zwart door de nacht, staarde hem over haar schouder heen aan.

‘Zo,’ zei ze op speelse toon, ‘wat dacht je van een spelletje?’

‘Wat voor spelletje?’

‘Een spelletje dat om geheimen draait.’ Ze zette haar drankje naast zijn wijnglas op de oude salontafel die tussen hen in stond. ‘Ik vertel je er een van mij en dan moet jij mij er eentje van jou vertellen.’

‘Het viel me op hoe je dat verwoordde; ik *moet* je er een vertellen.’

‘Hm-m. Maar het moet iets zijn wat je nog nooit eerder aan iemand hebt verteld.’

‘Goed.’

‘Ik bedoel, echt *nooit*. Aan niemand.’

‘Oké.’

‘Beloofd?’

Hij hief zijn glas, alsof hij op het idee proostte. ‘Beloofd.’

‘Mooi.’ Ze nipte aan haar eigen drankje. ‘Ik heb ooit een jongen zien doodgaan en ik heb niets gedaan om hem te helpen.’

Hij knipperde vol ongeloof met zijn ogen. ‘Wat was er dan gebeurd?’

‘Dat was toen ik nog colleges volgde, op een schoolfeestje. Iedereen was een beetje balorig, werd high, sloeg aan het drinken – dat soort dingen, weet je wel? Het liep allemaal een beetje uit de hand en ik had

te veel shotjes tequila op. Ik had gewoon terug moeten gaan naar mijn slaapzaal, maar ik ging met een leuke jongen mee naar boven, naar een van de slaapkamers. Je weet wel.'

'Tuurlijk.'

Ze ging verzitten. 'Hij wilde lijntjes cocaïne snuiven en dat zouden we samen doen, maar hij ging eerst en nam een overdosis. Ik had hem waarschijnlijk kunnen helpen of een ambulance kunnen bellen of zo, maar ik was zo bang en keek werkeloos toe, terwijl hij instortte en zo'n aanval kreeg, en toen kwam er van die smerige, schuimende kots uit zijn mond en daarna bleef hij gewoon stil liggen; hoewel zijn armen en benen bleven schokken. Maar uiteindelijk bewogen ook die niet meer. Het was net als je altijd in een film ziet: hij ademde niet meer en zo. Ik was bang dat er iets ergs met mij zou gebeuren als iemand erachter kwam dat ik samen met hem in die kamer was geweest – dat ik ervan zou worden beschuldigd dat ik hem had vermoord of naar de gevangenis zou gaan, of wat dan ook – dus glipte ik weer de gang op en deed net alsof ik op zoek was naar het toilet. Ik liep langs al die mensen op dat feestje en rende zo snel mogelijk terug naar mijn slaapzaal. De rest van de nacht deed ik geen oog dicht. De volgende dag hoorde ik dat ze zijn lijk hadden gevonden. Ze noemden het "gewoon een overdosis". Er is nooit iemand met me komen praten. Maar ik heb hem wel zien doodgaan. Ik was erbij.'

'En je had hem kunnen helpen.'

'Ja.'

Hij zei even niets.

'Goed.' Ze boog zich naar voren. 'Jouw beurt.'

'Ik weet niet goed wat ik moet zeggen.'

'Iets waar niemand van afweet,' drong ze aan. 'Iets wat je nog nooit aan wie dan ook hebt verteld.'

'Kan ik je vertrouwen?'

Ze stak haar hand in de lucht, alsof ze een eed zou gaan afleggen. 'Erewoord van een padvinder.'

Hij grinnikte. 'Jij bent nooit van je leven padvinder geweest, of wel?'

'Ik ben met een gozer naar bed geweest die dat ooit wel was.'

'Aha. Je bent erbij.'

'Hij heeft me al zijn knopen geleerd.'

‘Ik geloof niet dat ik dat wilde weten.’

‘Nou, vertel op.’ Ze schonk nog wat wijn voor hem in en schoof zijn glas naar hem toe.

‘Probeer je me nou dronken te voeren?’

‘Ik kan je niet *al* mijn geheimen vertellen.’ Ze wachtte tot hij een slok had genomen. ‘Hup, vertel.’

‘Nou...’ Hij haalde diep adem. ‘Dan zal ik jou vertellen dat ik het nog het moeilijkst vind als ze beloven dat ze het niet zullen vertellen.’

‘Wat bedoel je?’

‘Nadat ik hen aan het bed heb geketend, voordat ik echt begin. Meestal beloven ze me dat ze niets zullen zeggen als ik hen laat gaan. En ze blijven maar doorgaan. Het is veel minder erg als ze me alleen maar smeken om op te houden of als ze gillen, of zelfs als ze bidden. Maar die niet aflatende, wanhopige, plechtige beloftes dat ze zullen zwijgen – dat is het moeilijkst om te moeten aanhoren.’

Ze keek hem onderkoeld aan. ‘Het is zelfs niet eens grappig om daar geintjes over te maken.’

‘Dat heb ik nog nooit aan iemand verteld.’

‘Dat weet ik, maar bij dit spelletje, bij mijn spelletje, moet het geheim waar zijn.’

Ze wierp een blik op haar handtasje, dat op de eettafel lag, waar hij hem even daarvoor voor haar had neergelegd. Heel even had hij het gevoel dat ze het zou meegrissen en ervandoor gaan, maar in plaats daarvan zei ze alleen maar op zachte toon: ‘Je zei “ze”.’

‘Ze?’

‘Je zei dat “ze” soms beloven. Dat “ze” je smeken. Wie zijn “ze”?’

‘De vrouwen die ik mee naar huis neem. Bij de laatste geloofde ik het zelfs. En ik heb haar laten gaan. Maar dat had ik beter niet kunnen doen. Ze heeft tegen me gelogen. Ze vertelde het wel aan iemand. Ze konden echter geen bewijzen vinden voor alle anderen, dus, met aftrek van een paar jaar voor goed gedrag, heb ik niet meer dan vijftien jaar hoeven zitten. Maar –’

‘Je bent een geschifte eikel.’ Ze stond op, beende naar de tafel en pakte haar handtasje.

Hij kon niet zien of ze hem nou geloofde, of dat ze gewoon van slag was geraakt door wat hij had gezegd.

Ze haastte zich de deur uit.

Hij volgde haar. 'Ik had liever niet dat je wegging.'

'Barst.'

Vanuit de deuropening keek hij haar na, terwijl ze naar haar auto liep.

Fris. Koel. Ook al was het voorjaar, er hing zo ver in het noorden nog steeds een restje winter in het bos.

Het verandalicht reikte ver genoeg om haar in haar handtasje naar haar sleutels te zien zoeken, die hij er eerder al had uitgehaald, toen hij het ding voor haar op tafel legde.

Haar sleutels en haar telefoon.

Hij drukte op de juiste knop op haar afstandsbediening en de auto piepte, knipperde een keer met de lampen en werd ontgrendeld. 'Kun je daar iets mee?'

Ze hapte naar adem en draaide zich naar hem om, waarna ze een beetje onhandig haar schoenen met hoge hakken uit traptte, zodat ze harder kon redden, en ze in het donkere bos rond het meer verdween.

Het duurde niet lang tot hij haar te pakken kreeg.

Hoewel ze meer tegenspartelde dan de anderen hadden gedaan, wist hij haar terug naar het huisje te krijgen.

Naar de slaapkamer.

Naar het bed.

Nadat hij met een paar handboeien een van haar polsen had vastgeketend, was het veel makkelijker om de andere ook aan het bed vast te maken. Zo werkte het altijd.

'Toen ik zei dat ik liever niet had dat je wegging, vertelde ik de waarheid. En toen ik zei dat ik er niet van hield om naar hun beloftes te luisteren, vertelde ik ook de waarheid.'

Op het moment dat hij een stap terug deed, rukte ze een paar keer tevergeefs aan haar boeien. Het was zo lang geleden dat hij handboeien op die manier had horen rammelen, dat hij was vergeten hoeveel hij van het geluid hield, hoe vertrouwd het voor hem was geweest.

Vroeger.

'Ik ga gillen. Ik zweer het je!'

'Dit is het enige huisje aan deze kant van het meer, dus ik denk niet dat je er veel mee zult opschieten, maar ik hou je niet tegen als je het wilt proberen.'

En dat deed ze dus. En terwijl ze dat deed, draaide hij de televisie naar haar bed toe. Zo ver bij alles vandaan had hij geen kabeltelevisie, dus moest hij het met een dvd doen. Maar hij had er eentje meegenomen, dus dat was geen probleem.

Hij wilde dat alles zo stond als het bij Scarlett had gestaan. Hij wilde gewoon dat het klopte.

Nadat hij op *'play'* had gedrukt, haalde hij het korte, stevige outdoorknipmes uit de lade van het dressoir.

In het begin had hij een aantal verschillende methodes geprobeerd, maar van deze hield hij nog het meest, al sinds hij een jongen was.

‘Wat wil je van me?’ De angst in haar stem kreeg al iets wanhopigs.

‘Ik wil dat je eerlijk bent.’ Hij ging naast haar zitten en klapte het mes open. ‘Geen geheimen. Net als daarnet.’

‘Luister. Ik meen het.’ De woorden stroomden in snelle, gehaaste golven naar buiten. ‘Je zult me moeten laten gaan.’

‘Waarom?’

‘Ik heb tegen je gelogen, in de bar. Je hebt geen idee wie ik ben. Je weet niet hoeveel ik waard ben. Ik betaal je wat je maar wilt. Maar laat me alsjeblieft gewoon gaan.’

‘En dan vertel jij het aan niemand?’

‘Nee, ik beloof je dat ik –’

Maar voor ze kon beloven dat ze haar mond zou houden, ramde hij het mes door haar rechterwang, waarbij hij een van haar kiezen brak en de punt zich in haar kaak begroef. Eén snelle, krachtige beweging. Eén felle zwaai van zijn arm. ‘Doe niet van dat soort beloftes!’

Ze schreeuwde het uit van de pijn, maar probeerde zich toen uit alle macht onder controle te krijgen. ‘Ik ben... ik ben...’

Hij haalde het lemmet terug. Het bloedde niet erg.

Maar wel iets.

Ze spuugde naar hem.

‘Ik weet wie je bent, Simone.’ Hij veegde het bloederige speeksel van zijn kin. ‘En ik weet precies hoeveel je waard bent. Vertel me waar Scarlett is.’

‘Wat?’

‘Scarlett Farrow. Toen jullie tieners waren, deed je samen met haar

modellenwerk. Voor hetzelfde agentschap. Brenning Talent Associates. In Los Angeles.'

'Scarlett? Waar heb je het over?'

'Ik denk dat jij weet waar ze uithangt.'

'Ik heb haar in geen jaren gezien.'

Hij hield haar telefoon omhoog en scrolde door de apps tot hij op TypeKnot bij een schuilnaam aankwam. Hij liet haar het scherm zien. 'Snowball4? Wie is dat?'

'Dat weet ik niet.'

'Zo heette het knuffelbeest in de film. Haar konijn.'

'Het is anoniem. Ik weet niet echt of zij dat is.'

'Waar woont ze?'

Een plotselinge vastberadenheid. Een stalen blik. 'Dat zeg ik niet.'

En dus begon hij te kerven.

Hij gebruikte het mes net zo lang tot hij uit haar had gekregen wat hij nodig had. Ze vertelde het. Uiteindelijk vertelde ze het.

Hij stond op. Ze was behoorlijk toegetakeld, maar de wonden waren niet allemaal even diep.

'Maak je geen zorgen. Je gaat er niet dood aan.'

Hij hoorde gegil op televisie en wierp een blik op het scherm. De scène van het meer. Ja, dat was een belangrijke, van vitaal belang voor alles wat er in de slaapkamer zou volgen. In de kast. In de kerk.

Met Simones telefoon stuurde hij een berichtje naar degene die stond aangeduid met de naam 'Snowball4', waarna hij voor zichzelf een foto van Simone maakte.

Haar laatste.

In zekere zin deed het hem denken aan de beroemde foto van Regina Kay Walters, genomen door Robert Ben Rhoades, nadat hij haar had ontvoerd, haar haar had geknipt en haar die zwarte jurk en die hakschoenen in de schuur had laten dragen, voordat hij haar doodde. Het was een van de gedenkwaardigste laatste foto's die door een moordenaar was gemaakt en op het internet was terug te vinden.

Zodat de hele wereld hem kon zien.

En nu had hij er ook een: de laatste foto die iemand ooit van het voormalig badpakmodel zou zien, tot de plaats delict eenmaal was

onderzocht en haar overblijfselen waren gefotografeerd voor het onderzoeksdossier.

Hij liep de slaapkamer uit.

‘Waar ga je heen?’ vroeg Simone hijgend. En weer hoorde hij het metalige gerammel van de handboeien, toen ze met een paar zinloze rukken probeerde los te komen.

‘Gezien wat je met die jonge vent op college hebt gedaan,’ riep hij over een schouder, ‘is het denk ik een vorm van gerechtigheid dat jij hier bent. In zekere zin is het poëtisch. De cirkel is rond, zeg maar.’

‘Nee, je kunt niet –’

Hij kwam terug, een weekendtas in zijn hand. ‘Je had hem kunnen helpen. Maar in plaats daarvan heb je hem gewoon laten doodgaan. Als je me dat verhaal niet had verteld, zou ik er met dat mes misschien snel een eind aan hebben gemaakt. Maar ik denk dat ik jou zelf maar laat kiezen hoe de dingen hun beloop zullen hebben, zodat je meer dan genoeg tijd hebt om te overdenken wat je hebt gedaan.’

‘Tijd?’ Haar hoofd kwam verder omhoog. ‘Nee, nee, nee. Niet weggaan.’ Nog meer gerammel. ‘Laat me hier niet achter!’

‘Gerechtigheid voor wat er in het verleden is gebeurd. Is dat niet waar het om draait?’

Hij ritste de weekendtas open en haalde er een handgranaat uit.

‘Wat is dat?’ vroeg ze, maar hij vermoedde dat ze dat wel wist.

‘Dit ding heeft een vertraging, verbonden aan deze hendel. Kijk, hij wordt door deze pin op zijn plek gehouden. En ook al trek ik die pin eruit, zolang de hendel maar ingedrukt blijft, zitten we goed. Maar wanneer je hem eenmaal loslaat, hebben we met dit type granaat een seconde of vier, misschien vijf, om dekking te zoeken.’ Hij gebaarde naar de handboeien. ‘En dat wordt voor mij iets makkelijker dan voor jou.’

Erop lettend dat hij de hendel goed vasthield, trok hij de pin eruit.

‘Mondje open.’

‘Dit is nep. Je zou nooit je eigen huis opblazen.’

‘Geheim nummer twee: dit is niet mijn eigen huis.’

Tot haar verbazing deed ze intuïtief haar mond open, maar toen hij probeerde om de granaat erin te stoppen, klemde ze puur uit een soort opstandigheid haar kaken weer op elkaar. Maar in plaats van dat

hij zijn wil doordramde, peuterde hij de vingers van haar rechterhand open en legde hij de granaat erin, met de hendel stevig tegen haar palm, waarna hij haar vingers eromheen vouwde.

‘Voorzichtig.’ Hij liet haar los en deed een stap achteruit. ‘Zoals ik al zei, laat ik het einde van het verhaal aan jou over. Wanneer je er klaar voor bent, doe dan gewoon je hand open. Daarna heb je nog vijf seconden om vrede te krijgen, om vergeving voor je zonden te vragen. Het stel van wie dit huisje is, blijft nog twee weken in het buitenland. Als je het zo lang weet uit te zingen, verdien je het om in leven te blijven en is het je goed recht om me bij de politie aan te geven. Veel geluk.’

En net als hij met alle andere vrouwen had gedaan, boog hij zich voorover en drukte hij een tedere kus op haar wang, ook al probeerde ze tevergeefs haar hoofd weg te draaien.

Nadat hij zijn spullen bij elkaar had gepakt, stapte hij naar buiten, de behoorlijk frisse avond van Minnesota in.

Eindelijk had hij een stad.

Een plek om te beginnen.

Detroit.

Hij stapte in de auto en reed weg, over de lange, kronkelige oprijlaan die naar de rand van het terrein leidde.

Nadat hij de auto net buiten het openzwaaiende hek had geparkeerd, stapte hij uit en liep hij terug om het met een hangslot af te sluiten.

En op het moment dat hij het slot dicht klikte, hoorde hij de gil, helder en schrill, die als een lang, dun mes door het nachtelijk duister sneed. Enkele momenten later liet de explosie in het huisje het bos op zijn grondvesten schudden en de echo ervan galmde eenzaam over het diepe, zwarte water van het meer.

En zo had Vrouwe Justitia door de jaren heen haar weg weten te vinden en had ze haar voeten stevig in het heden geplant. Zoals ze dat hoorde te doen.

Met Scarlett in gedachten en alles wat eraan zat te komen, reed hij weg in zuidelijke richting, een met sterren bezaaid duister in.

Naar Motor City.

Woensdag 1 augustus
25 km buiten New York City
01.01 uur

Als hij de kans kreeg, zou mijn vriend en Special Agent Ralph Hawkins de mogelijkheid om een deur in te trappen nooit aan zich voorbij laten gaan.

En vandaag bood FBI SWAT-commandant Torres hem die kans. Om tactische redenen.

We werden omgeven door vier leden van Torres' team. Doorgaans zouden ze de ram gebruiken om de deur te forceren en zich zo toegang tot het huis te verschaffen. Vandaag hadden we de schoen van Ralph.

Dat zou genoeg blijken te zijn.

En sneller dan de ram.

Door de microfoon van zijn headset bevestigde Torres dat de sluipschutters op hun posities zaten en toen zei hij: 'Ik tel af.'

Ralph zette zich schrap. Als voormalig commando en doorgewinterde vechtersbaas, hoefde hij maar ergens binnen te komen en de andere alfamannetjes zochten na één blik op hem rustig een stoel, vouwden hun handen in hun schoot en wachtten gelaten op instructies.

Ik hou zelf ook wel van een adrenalinestoot en in een ander leven zou ik me misschien wel hebben aangemeld bij het team van Torres, maar in dit geval liet ik de rest graag voorgaan.

'Drie...' fluisterde Torres.

In plaats daarvan had ik de criminelen voor hen opgespoord. Eén team. Verschillende rollen. Verschillende bekwaamheden.

'Twee...'

Als Blake zich echt in dit huis bevond, waren zij er beter op getraind om hem op te pakken dan ik. En nu zou een dynamische entree –

Nog voordat Torres ‘één’ kon zeggen, schreeuwde Ralph ‘FBI!’ en trapte hij de deur met grof geweld open, waardoor het slot versplinterde en de plaat hout met een oorverdovende klap tegen de binnenmuur knalde.

Torres en zijn mannen draaiden van beide zijden van de deuropening in een *buttonhook*-formatie naar binnen en verdwenen de verduisterde woning in.

Onderdirecteur DeYoung was duidelijk geweest: agenten Ralph Hawkins en Patrick Bowers mochten erbij zijn, maar moesten de SWAT-jongens het huis laten uitkammen. En dus bleven we braaf buiten wachten. Ik vond het niet echt een helder plan en wist dat dat ook voor Ralph gold.

We bleven elk aan een kant van de deuropening staan, om uit de buurt te blijven bij wat ze bij de politie de ‘fatale tunnel’ noemden. Criminelen schieten door deuren heen, niet zozeer door muren.

‘Je hebt die deur echt gehawkinst,’ zei ik tegen hem.

‘Heb je een werkwoord van mijn naam gemaakt?’ Zijn zware, bijna brommende stem verschilde niet veel van een grauw, maar was een en al autoriteit.

‘Jouw hele leven is een werkwoord.’

‘Je had mijn voornaam kunnen gebruiken.’

‘Maar ik vind “gehawkinst” beter klinken dan “geralpht”.’

‘Daar heb je misschien wel een punt,’ gaf hij toe.

Het team riep vanaf diverse plekken in het huis om beurten dat de kust veilig was.

‘En dan nog iets,’ zei ik tegen Ralph, ‘je hebt niet op “één” gewacht.’

‘Twee is het eenzaamste getal.’

En weer klonk ergens in het huis: ‘Veilig!’

‘Ik dacht dat dat één was?’

‘Neuh. Iedereen telt altijd af tot één. Dat is de standaard climax. Twee wordt altijd een beetje achtergesteld.’

‘En dus wilde je twee niet onderschikken.’

‘Inderdaad.’

En weer een ‘Veilig!’ van een van de teamleden.

‘Waren dat er genoeg voor jou?’ vroeg Ralph me.

‘Zat.’

Met onze vuurwapens getrokken en schuin naar beneden gericht gingen we naar binnen.

Vandaag de dag zijn agenten verplicht om een Glock te dragen, dus had ik heel wat hordes moeten nemen en bergen papierwerk moeten invullen om de .357 SIG P229 te kunnen houden, die me in het verleden zo vaak zo trouw had gediend.

Soms vereist doeltreffendheid dat je de teugels van het protocol iets laat vieren.

Alle lampen waren uit het raamloze vertrek verwijderd, dus buiten het kleine beetje licht dat door de deuropening achter ons naar binnen viel, waren de lichtbundels van onze zaklampen het enige wat het duister doorbrak.

Ik had Blake voor het laatst in juni, in een loods in de buurt van Jamaica Bay, gezien en sinds dat moment achter hem aan gezeten. Hij en zijn bodyguard, die zo groot was dat hij waarschijnlijk zelfs Ralph kon laten zweten in een gevecht, hadden weliswaar geholpen om het leven te redden van een rechercheur uit New York en een beambte van de havenautoriteiten, maar vanwege hun banden met de georganiseerde misdaad en hun betrokkenheid bij gewelddadige extremisten en de handel in minderjarigen, waren we niet van plan om een deal met hen te sluiten. Het waren types die je in je nachtmerries tegenkwam. Je hebt heel wat soorten terroristen en soms leken ze gewoon op je buurman.

En zo was het ook met Blake. Voor in de vijftig. Europese afkomst. Een gedistingeerd, maar niet pretentius uiterlijk. Heldere, kalme ogen.

Vanwege diens omvang was zijn metgezel echter iets opvallender.

We stonden op het punt om deze jongens op te pakken en ze zouden nooit meer achter de tralies vandaan komen.

Ik wist nog steeds niet waarom ze de agenten die avond niet hadden laten doodgaan, maar als ze niet in actie waren gekomen, zou zowel Tobin als Naomi het niet hebben overleefd. En ik misschien ook wel niet.

Na het hele gebeuren waren Blake en zijn menselijke tank ertussen-uit geglipt.

Onze laatste informatie plaatste hen hier, in dit huis, en DeYoung had ons groen licht gegeven om een inval te doen.

Hoewel er zich niemand in de woonkamer bevond, stonden er meerdere stille figuren om ons heen.

Negen vrouwelijke etalagepoppen, die allemaal kanten lingerie aanhadden.

‘Wat krijgen we nu,’ mompelde een van de teamleden. ‘Wat is *dit* in vredesnaam?’

‘De stille dames,’ zei ik. ‘Dat is een ding van Blake. De eerste keer dat ik hem ontmoette, had hij dit soort etalagepoppen in zijn kantoor staan. En later waren er nog meer in die loods, op de avond dat hij ertussenuit kneep.’

Uitdrukkingloze gezichten. Ogen die niet knipperden. Een strakke blik die op de een of andere manier nog een spoortje intelligentie bevatte.

De etalagepoppen gaven de indruk dat hier een striptease cocktail-party aan de gang was geweest en dat alle vrouwen plotseling waren veranderd in identieke, uitdrukkingloze mimespelers die voor altijd waren versteend op de plek waar ze zich op dat moment bevonden.

‘Een beetje gestoord, wel.’ De man keek achterdochtig naar de poppen, alsof ze zomaar tot leven konden komen.

‘Helemaal mee eens,’ zei Ralph.

‘Hij is hier dus geweest?’

‘Of iemand wil ons laten denken dat dat zo was,’ reageerde Ralph, die zei wat ik dacht.

Sinds 9/11 was de belangrijkste missie van de FBI verschoven van politiediensten naar terreurbestrijding, dus alles wat met plaatselijke terroristen te maken had, kwam op ons bordje terecht. Maar in dit geval, door Blakes betrokkenheid bij drugshandel, was de DEA ook in het onderzoek gemengd.

En vanwege de mensenhandel kregen we ook met de ICE te maken.

En de NYPD was natuurlijk betrokken vanwege de locatie.

Het was een klassiek voorbeeld van het feit dat de jurisdicties van de verschillende diensten elkaar kunnen overlappen. En hoewel de betrokken instanties bij dit soort zaken hun best doen om samen te werken, is het niet altijd makkelijk om te bepalen wie de scepter zwaait

bij wat. Je trapt al snel op iemands tenen. Ego's krijgen een knauw. De communicatie is niet altijd wat het moet zijn. En wat nog het ergst is, is dat essentiële informatie in dit soort gevallen de neiging heeft om tussen de vloerplanken door uit het zicht te verdwijnen.

Ralph was hier om ervoor te zorgen dat dat niet gebeurde.

Normaal gesproken verzorgen hij en zijn team van het National Center for the Analysis of Violant Crime van de FBI alleen ondersteuning voor het onderzoek, profiling en onderzoekanalyses, maar hij kreeg dingen voor elkaar en was niet bang om vuile handen te krijgen.

En dat was dan ook de reden waarom DeYoung hem op deze zaak had gezet.

Torres verscheen in de gang. 'We hebben een lijk in de garage.'

'Blake?' vroeg ik.

'Als hij de afgelopen maanden twintig jaar ouder is geworden, misschien. Deze kant op.'

Ralph wist wat ik vond van dit deel van mijn baan, dus toen we Torres volgden, wierp hij me een zijdelingse blik toe.

Ik reageerde met een knikje: *Geen probleem. Ik voel me prima. Maak je geen zorgen.*

Het was geen misselijkheid.

Geen ongemakkelijkheid.

Het ging dieper en kwam voort uit iets wat de vrouw met wie ik momenteel een relatie had ‘de ongewenste zegen van meelevendheid’ noemde.

De afgelopen acht jaar dat ik voor de FBI werkte – en de zes jaar daarvoor, toen ik op de afdeling moordzaken van de politie van Milwaukee zat – heb ik genoeg doden gezien, maar elke keer weer roept de aanblik van een lijk sterke emoties bij me op.

Hoe dan ook, ik was blij dat dit soort onderzoeken nooit gewoon of routine werden. Ik wilde dat de pijn vers en indringend en echt was. Het herinnerde me eraan waarom ik ook alweer doe wat ik doe. Het kwaad in de ogen kijken zonder dat het je iets doet, is een teken van psychopathie, niet van professionele afstandelijkheid.

Woede en gerechtigheid zaten me in het bloed.

En dat vond ik best.

Misschien kwam het allemaal wel voort uit de eerste keer dat ik een lijk zag, toen ik nog op de middelbare school zat en ik het lichaam vond van een elfjarig meisje dat onderweg van school naar huis was ontvoerd. De moordenaar had Mindy verkracht, waarna hij haar wurgde en haar lichaam achterliet in een oude boomhut bij een moeras in de buurt van ons dorp.

Het was een regenachtige herfstdag toen ik haar vond.

Koude, grijze tranen in de lucht.

Dode, doorweekte bladeren onder mijn voeten.

De geïsoleerde locatie en bandensporen op de onverharde weg daar in de buurt brachten me op het idee dat ze zich weleens in de boomhut zou kunnen bevinden. Boven aan de ladder was ik even blijven staan, maar toen was ik naar binnen geklauterd.

En op dat moment zag ik haar.

Mindy's lichaam was tegen een muur aan gezet. Bewegingloos. Ze zat met haar gezicht naar me toe.

De dood was niet meer iets van ver weg, iets vormeloos waar andere mensen mee moesten zien om te gaan. Vanaf dat moment liep de dood voor me en keek met regelmaat over zijn schouder, met een brede, valse grijns waar een rusteloze honger achter schuilging. En toch had hij het op de een of andere manier voor elkaar gekregen om me van achteren te besluipen. Een hijgend beest dat van twee kanten tegelijk op me afkwam, nooit tevreden was en altijd op jacht.

Op ons allemaal.

Op de gang zei Torres: 'Trouwens, Pat, zou jij niet in het vliegtuig naar Detroit moeten zitten?'

'Mijn vlucht gaat pas over een uur of vier.'

En toen draaide hij zich om naar Ralph. 'Je wachtte niet op "één". Alweer niet.'

'Dat heeft Pat ook al tegen me gezegd.'

'En?'

'Twee voelde zich tekortgedaan,' zei ik.

'Huh?' Torres duwde de deur naar de garage open.

We volgden hem naar binnen.

Er hing een mannenlichaam aan een stevig, geel, gevlochten nylon touw dat was vastgemaakt aan de dakbalken. Hoewel de strop zich in zijn huid had begraven, toen hij straktrok, was hij nog steeds zichtbaar. In de buurt van zijn voeten lag een omgetrapte stoel.

Het deegachtige gezicht met de uitpuilende ogen liet er geen twijfel over bestaan of hij nog leefde.

En dus kwam dat gevoel weer opzetten. Verdriet dat was doorspekt met razernij.

Er is niets moois of elegants aan de dood en hoe vaker je hem in de ogen kijkt, hoe meer je beseft dat dat zo is. Hoe je het ook wendt of

keert, er kleeft geen spatje Hollywood-glamour aan een lijk. We gaan niet alleen maar heen. Zo gauw we ophouden met ademen, beginnen we te rotten.

Vlees aan botten. Dromen over de eeuwigheid die in een slobbende jas van huid zijn gewikkeld.

Gaviola, een van de teamleden van Torres, en degene die als eerste in de garage was binnengegaan, gaf met de loop van zijn MP5 een duwtje tegen het been van de dode man, zodat hij draaide en we zijn gezicht beter konden zien, maar ik liep ernaartoe en duwde uit respect voor de overledene het wapen opzij.

‘Zou je hem op die manier behandelen als het je vader was?’ vroeg ik.

‘Ik... Sorry.’

Ik liep om het slachtoffer heen, zodat ik de man beter kon bekijken.

Noord-Europees. Mager. Eén meter tachtig, misschien iets langer. Begin of midden zeventig.

‘Ken je hem?’ vroeg Torres.

‘Nee.’ Ik schudde mijn hoofd. ‘Nog nooit gezien.’

Op de rug van zijn linkerhand stond een tatoeage van een alfanumerieke code.

Ralph wees ernaar. ‘Russisch. Zie je die omgekeerde “h” en die “r” die achterstevoren staat? Ik heb dat soort identificatie al meer gezien. De Sovjets gebruikten dat tijdens de koude oorlog om de wetenschappers die aan hun bacteriologische en biochemische wapenprogramma’s werkten te onderscheiden. Geen namen. Alleen maar cijfers en letters. Voor de anonimiteit.’

‘Een wetenschapper die zich met bacteriologische oorlogvoering bezighoudt,’ mompelde Torres. ‘Dat kan nooit veel goeds betekenen.’

Ik bestudeerde de garage en de andere SWAT-leden begonnen binnen te druppelen.

Ook hier stonden twee vrouwelijke etalagepoppen. Een ervan had een whiskyglas in haar hand. ‘Wanneer het ERT hier arriveert,’ zei ik tegen Torres, ‘laat hen dan onder de vingernagels van het slachtoffer kijken.’

‘DNA? Voor het geval hij iemand heeft gekrabd?’

Ik liep naar de etalagepop. ‘Voor vezels van het touw. In geval van zelfmoord met dit soort touw vinden we bijna altijd kleine stukjes vezel onder de nagels.’

‘Intuïtie,’ vulde Ralph aan. ‘Lijfsbehoud. Mensen klampen zich toch vast aan het leven, ook al hebben ze besloten dat ze willen sterven. Ze kunnen er niks aan doen. Als er niks onder de vingernagels zit, is dat meestal een aanwijzing dat –’

‘Het geen zelfmoord is geweest,’ maakte Torres de zin af.

‘Precies.’

Ik bestudeerde de whisky in het glas. Er zaten drie ijsklontjes in. Geen condens aan de buitenkant van het glas.

‘De ijsklontjes zijn nog steeds vierkant,’ zei ik tegen hen. ‘Geen air-conditioning hier. Met deze warmte duurt het niet lang tot die gesmolten zijn. En er staat zelfs nog geen condens op het glas.’

‘Hij was hier dus zojuist nog!’ riep Gaviola uit.

‘Hij is in de buurt,’ zei Torres tegen zijn team. ‘Controleer elk huis in dit blok. Nu!’

Als één man verdwenen ze in een snelle, gecoördineerde formatie en een moment later waren alleen Ralph en ik over.

Ik wilde het ijs controleren, maar omdat het in elk geval al in de whisky zat sinds het team het huis was binnengedrongen, betwijfelde ik of eventuele vingerafdrukken nog steeds te identificeren waren. Maar het was mogelijk.

‘Ralph, controleer de vriezer even.’ Ik doorzocht de lades onder de werkbank op zoek naar een tang. ‘Kijk of er vormpjes voor ijsblokjes in staan.’

Hij liep het huis in en riep nog geen minuut later terug: ‘Geen vormpjes!’

Huh?

‘Denk je aan vingerafdrukken?’ vroeg hij, toen hij terugkeerde.

‘Misschien.’

Ik dacht terug aan een onderzoek waarbij sprake was van de moord op een oudere vrouw die in haar appartement was doodgeslagen. Ze woonde alleen en hoewel ze twee keer per week bezoek kreeg van een vrouwelijke hulp in de huishouding, was dat het wel zo’n beetje, wat het bezoek betrof. Toen we de plaats delict onderzochten, zag ik dat de

wc-bril omhoog stond en dacht: *Waarom zou een vrouw die in haar eentje woont de bril omhoog doen?*

We onderzochten de onderkant van de bril en vonden gedeeltelijke vingerafdrukken van de wijs- en middelvinger van een vent die al in het systeem zat en een strafblad had, waarop meerdere van dit soort vergrijpen stonden.

Hij bekende en zou de rest van zijn leven achter de tralies zitten, in de wetenschap dat hij was opgepakt, omdat hij vergeten was de wc-bril weer naar beneden te doen.

Er is niemand die echt overal aan denkt en als je de vouwen tussen plan en actie maar lang genoeg bestudeert, vind je uiteindelijk vanzelf de waarheid.

Ik bracht al heel wat jaren door met het bestuderen van vouwen.

In de onderste lade vond ik een nijptang, waarvan ik dacht dat hij wel in het glas paste.

‘Wat ben je daarmee van plan?’ vroeg Ralph.

‘Iemand zou dit ijs kunnen hebben aangeraakt voor hij het in het glas liet vallen.’

‘DNA?’

‘Of vingerafdrukken.’

Met de tang verplaatste ik de ijsklontjes naar de vriezer, in de hoop dat ik daarmee eventuele vingerafdrukken die er nog steeds op konden zitten, zou conserveren. Daarna liep ik de garage weer in en evalueerde de plattegrond van het huis in relatie tot de afmetingen van de garage.

‘Nee,’ mompelde ik. ‘Dat klopt niet. Niet lang genoeg.’

‘Lang genoeg?’ echode Ralph.

‘Deze garage.’ Ik leunde door de deuropening om nog eens in het huis te kijken. ‘Gebaseerd op de grootte van de ruimtes waar we doorheen zijn gekomen om hier te komen. Het lijkt erop dat we twee meter missen.’

‘Daar heb je hem weer met zijn meters,’ gromde Ralph.

Terug in de garage bestudeerde ik de afmetingen ervan. ‘We moeten blijven met de rest van de wereld.’

‘Wij zijn Amerika. Ze kunnen ons blijven, of dat in elk geval proberen, maar dat terzijde. Heb je het over de lengte van de garage?’

Wanneer heb je dan gelet op de plattegrond van het huis? Toen we nog buiten stonden?’

‘Ja.’

‘Omdat alles ertoe doet.’

‘Ja.’ Ik zocht de muur af naar een doorgang. ‘Help me hier even een handje.’

Het kostte ons enkele minuten zoeken, maar uiteindelijk vonden we een valse achterkant van een kast.

Ralph hurkte neer en hield zijn wapen in de aanslag, terwijl ik het paneel weghaalde.

Hij ging als eerste naar binnen en riep even later dat ik ook kon komen.

Niemand.

In de smalle ruimte stonden een bureau, een gedateerde computer en een klapstoel gepropt.

Aan een van de muren hingen tientallen papieren: kaarten, grafieken, memo's. Allemaal handgeschreven in een bijna niet te ontcijferen schrift dat op Russisch leek.

Aan de andere muur hingen foto's van slachtoffers met chemische brandwonden, zweren, puisten, koortsuitslag of gangreen. Veel van de foto's waren zwart-wit. Er zaten vervaagde polaroids bij die misschien jaren of zelfs tientallen jaren geleden waren gemaakt. De recentste leken van tienermeisjes te zijn.

Een aantal van de slachtoffers was duidelijk ziek toen de foto's werden genomen.

Maar veel andere weer niet.

Ralph gooide er fluisterend een paar krachttermen uit.

‘Bacteriële oorlogvoering?’ Ik wist dat Ralph door zijn militaire achtergrond op dat vlak meer kennis had dan ik. ‘Biologische wapens?’

‘Ja. En meer dan één soort.’

Gebaseerd op wat we tot dusver wisten, was ik blij dat er geen chemicaliën en dat soort dingen in de ruimte aanwezig waren.

Ralphs Russisch was beroerd en ik had er al helemaal geen kaas van gegeten, dus we konden niet veel van de opgekrabbelde notities maken.

Het Evidence Response Team moest al onderweg zijn geweest, omdat ze kort nadat we de ruimte begonnen te onderzoeken naar iets wat *niet* in het Russisch was geschreven, arriveerden.

We hadden geen succes, behalve dan dat we de afscheurde hoek van de beladingspapieren uit een haven in de Grote Meren vonden.

Het ERT nam het van ons over en nadat ze het hele huis hadden onderzocht en – gelukkig maar – geen enkel teken van besmettelijke stofjes hadden gevonden, mochten we vertrekken. Maar toen Ralph en ik buiten nog even stonden na te praten, was ik er niet zeker van of we al moesten vertrekken, of nog een paar minuten blijven rondhangen.

Hij wierp een blik op zijn duikershorloge, de Trident Reactor die zijn vrouw Brineesha hem kortgeleden voor hun tienjarig huwelijksjubileum had gegeven. ‘Ik denk dat je maar beter naar het vliegveld kunt gaan. Heb je je spullen bij je?’

‘Die heb ik vanmorgen bij Christie laten staan.’

Hij wierp me een veelbetekenende glimlach toe.

‘De bank, Ralph. Ik heb op de bank geslapen.’

‘Hm-m.’

‘Ik ben bang dat op dat front een en ander niet is zoals het zou kunnen zijn.’

‘Ah. Haar geloof.’

‘Ze heeft het huwelijk hoog staan, waar het de intimiteit betreft. Maar ik heb daar geen problemen mee.’

‘Maar het is niet makkelijk, of wel? De bank, bedoel ik.’

‘Dat is zo,’ gaf ik toe. ‘Maar vannacht was dat niet echt het geval.’

‘Hoezo?’

‘We hadden een, eh... nou ja, enigszins verhitte discussie.’

‘Uit ervaring weet ik dat dat soort discussies nooit “enigszins” verhit zijn. Ze worden ijskoud geserveerd en anders witheet.’

‘Deze zat meer tegen witheet aan.’

‘En?’

‘We komen er wel uit. Hé, maar moest jij ook geen vlucht halen?’

‘Nee. Ik zou op een symposium in Chicago spreken, maar ik heb me teruggetrokken om me op dit onderzoek te kunnen richten. Hou me op de hoogte van de gang van zaken in Detroit.’

‘Doe ik.’

‘En nu wegwezen. Het laatste wat ik wil, is dat onderdirecteur DeYoung zich met mijn onderzoek gaat bemoeien, omdat jij je vlucht hebt gemist.’

EEN EXPLOSIEVE COMBINATIE VAN MOORDZUCHT EN MASSATERREUR

Als hij door een oude vriendin wordt gevraagd om advies te geven over een zaak, maakt FBI-agent Patrick Bowers kennis met het werk van een wel heel meedogenloze seriemoordenaar. De moorden blijken niet alleen te zijn gelinkt aan Bowers' geschiedenis met een bekende terrorist, maar ook aan het verleden van zijn vroegere geliefde. Het geheim dat zij bewaart, blijkt de sleutel die nodig is om de gewetenloze moordenaar te stoppen.

Ondertussen dreigt een nieuw virus te worden losgelaten – een virus dat in staat is om een heleboel mensen te doden als Patrick Bowers de intrige niet op tijd ontrafelt. Het begin van een zenuwslopende race tegen de klok.

FBI-agent Patrick Bowers heeft al vele seriemoordenaars opgespoord en achter tralies gestopt. *Bloedrood* volgt chronologisch op *Misleiding* en speelt zich af tijdens Bowers' eerste jaren als agent.

